

at Flertallet har tænkt paa at sikre en Udvikling inden for de samme Samfundslag, hvortil de selv høre, og saa haabe de at kunne dele Offer og Accidenser og Smaaredsel med, men er det ikke Meningen, saa er der ikke sand logisk Mening i det, her udtales. Vi saa ingen Afgørelse af Spørgsmaalet, men vi saa et Eksempel paa, at Magt kan skabe Ret her i Danmark. Det bliver saaet fast, at de, der gaa uden for Forfatningen, som tage Landets vigtigste Sag ud af Folketingets Hænder, som bygge Fæstninger for 30 Millioner, at de kunne saa et Flertal til at række en Haand til en ulovlig bygget Fæstning. Hvis man tænker sig, at vi skulle beholde den samme Valgret, som vi have, og hvis man tænker paa, at Nar efter Nar ville flere og flere rykke op fra de lavere Samfundsklasser med ny Interesser og ny Krav, saa maa man sige sig selv, at Kampen maa komme op paa ny. Et Eksempel er da givet paa, hvorledes man kan bære sig ad, at det kun er Viljen, det kommer an paa her i Landet, saa maa man gøre hvad man vil, og til sidst saa Tal derfor. Men hvad har Grunden saa været til, at man i de mange Nar har holdt Befolkningen oppe? Hvad har Grunden været for det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Wojen) til i sin Tid at tale om Broderkrig her i Landet? Det skulde man ikke have gjort for de 2 Assessorer og heller ikke for Middelfrundsfortet eller Befæstningen, naar Stillingen dog er den, at man tager det alt sammen alligevel. Man kunde være kommen nemmere dertil end paa den Maade, det er gaaet. Jeg ser paa dette som Indledning til en Reaktion, der direkte gaar imod den menige Mand, der beklipper hans Valgret og hans Stilling overalt, hvor man kan komme dertil. Er det ikke den logiske Mening af, hvad der her foreligger, saa er der slet ingen Mening deri, saa er det udelukkende fremkaldt af Foraarsvarmen og af den almindelige Forvirring og den Arbejds metode, som i de sidste Nar har været drevet her.

Alberti: Der er vistnok intet Medlem, der er kommet her i Dag uden at bære paa det rene med, hvorledes han vil stemme, og Tiden er derfor ikke til at holde lange Taler. Jeg ønsker kun ganske kort at motivere, hvorfor jeg ikke kan følge den ærede Ordfører, men maa stemme imod den Indstilling, der foreligger i Dag, og imod de Sager, der ere satte i Forbindelse dermed. Da den ærede Ordfører for nogle Nar siden tog Forhandlingspolitikkens Ledelse i sin Haand, og da jeg saa, hvorledes det lykkedes ham

at staffe gode og brugbare Reformlove, da folte jeg, at jeg kunde slutte mig til hans Politik. Jeg gjorde det med Tillid og med Fortrosthed, og jeg styede ikke nogen Møje og intet personligt Bæbær for i Gerningen at vise, at jeg efter Evne vilde bidrage min Stærk til et føre denne Politik frem til Sejr. Jeg ønskede dernæst, at Endemaalet for den ærede Ordførers Politik maatte være af en saadan Bestaafenhed, at jeg kunde følge ham til Enden. Det kan jeg imidlertid ikke. Vel har jeg fra første Færd været fuldstændig paa det rene med, at den ærede Ordførers Politik ikke gif uden om det store politiske Forlig, været fuldstændig paa det rene med, at naar der aabnede sig en Mulighed for at saa Forlig, vilde denne Mulighed ogsaa blive tagen op, og man vilde da søge at gøre den til Virkelighed. Men som den ærede Ordfører ogsaa mange Gange har udtalt, Forsøget paa at staffe et politisk Forlig skulde ikke være Hovedøjemedet for hans Politik, Hovedøjemedet skulde være at staffe gode og nyttige Love, og man vilde — saaledes har jeg i det mindste forstaaet det — aldrig kunne vente at komme i den Situation, at man for overhovedet at redde sig blev nødt til at vedtage et hvilket som helst Forlig, der blev budt. Naar Tanken har været rettet hen imod et Forlig, saa har det altid været paa den Maade, at for at det skulde kunne naas, maatte der gøres store Ofre; men jeg har rigtignok ment, at disse Ofre maatte gøres fra begge Sider. Jeg har altid set saaledes derpaa, at den ene Side af Sagen var den, at der i Øjeblikket foreligger Tvistepunkter, den anden Side af Sagen var Garantierne for Fremtiden. Og jeg har set derpaa saaledes, at hvis man kunde saa stærke og ubrydelige Garantier for Fremtiden, saa kunde man gaa meget let eller dog temmelig let hen over de foreliggende Tvistepunkter, idet man da kunde være sikker paa, at noget saadant, som det vi have oplevet, aldrig kunde ske oftere. Men paa den anden Side har det ogsaa været mig klart, at hvis man nu kun saar tynde og svage Garantier, saa maatte man til Ordningen af de foreliggende Tvistepunkter stille Førdring om væsentlige og betydelige Indrømmelser fra Landstingets Side og fra den høje Regerings Side, noget, som i alt Fald nærmere sig til et Tilbagetog. Nu stiller det sig efter mit Stan saaledes, at dette Forlig, som der her foreligger Forslag om, er et Forlig, hvor man til Venstre ikke faar nogen som helst Indrømmelse af nogen Betydning paa de foreliggende Tvistepunkter, og hvor man for Fremtidens Vedkommende nøjes med de svagest mulige Garantier,